

Ана той „хваща“ зрительната зала — скитникът морякът билъ способенъ на трогателностъ.

А второ, трето действия — и особено трето, дето Б. Андреевъ бѣ въ стихията си — сж запаметени, като прекрасни мигове. Любовнитѣ задявки на Ана и Матъ вбѣсаватъ Крисъ. Той презира моряцитѣ, заради щастieto на Ана. И вътрешното му несъгласие стига до тамъ, че за Ана, за нейното спасение, е готовъ да извърши убийство, да премахне отъ очитѣ си Матъ, да премахне отвратителния морякъ, а чрезъ него — морящината, която грози да погуби и детето му — Ана. И това не е случайно. Живъ примѣръ за него е нещастната му жена, починала отъ страдания, поради единъ:Крисъ.

Настѣпватъ мигове на грубостъ, дори на жестокостъ, но бързо отминаватъ — той се опомня, сърдцето му омеква, гласътъ му затрептява въ нѣжна гама.

Най-силни изживявания Богомилъ Андреевъ даде къмъ края на третото действие, когато Ана открива своя животъ на измамено момиче. И пакъ причината е Крисъ. Тука вече Б. Андреевъ „прикова“ публиката съ играта си. Той бѣше толкова убедителенъ, че зрителитѣ изживяваха трагизма на собствената му съдба.

Въ редицата на психологическитѣ роли на Андреева остава да блести неповторимиятъ образъ на пощенския чиновникъ Петре Дину